

► 5 Agosto, 2015

Josep Vila dirigint Laia Frigolé i Anna Alàs a l'Espai Ter MARTÍ ARTALEJO

El públic de Torroella degusta fora del temple les cantates per l'Acadèmia 1750

Bach entre parets vermelles

ESCENARIS

Marta Porter

Torroella de Montgrí

Quan el 2006 el Festival de Torroella de Montgrí va idear la creació d'una orquestra integrada per músics bàsicament catalans, qui més i qui menys dubtava de la continuïtat del projecte. Nou anys després, l'Acadèmia 1750, dirigida per les millors batutes del gènere, d'Ottavio Dantone a Alfredo Bernardini, ha demostrat que podia ser una formació a l'altura dels conjunts barrocs europeus. I el concert d'ahir a la nit a l'Auditori Espai Ter havia de ser un esglai més en aquesta ascensió cap al cim de la música. Però amb un programa que incloïa tres *Cantates* de Bach, ahir no vam arribar a ascendir el cel.

Malgrat que l'Espai Ter té una molt bona acústica, ens preguntem si no hauríem guanyat en màgia traslladant les *Cantates* a l'Església, com van ser concebudes, en lloc d'entre les parets vermelles de l'Auditori.

Bach es pot interpretar de mil maneres, des de l'historicisme més recalitrant al romanticisme de Karajan, passant pel jazz i el rock, i les *Cantates* figuren entre les obres més importants i conegudes del barroc. Són prop de dues-cents peces que el geni alemany va escriure per a les misses de diumenge durant 27 anys de la seva estada com a *capellmeister* a Leipzig.

El concert d'ahir incloïa la BWV 37, *Wer da gläubet und getauft wird* (El que cregui i sigui batejat), la BWV 43, *Gott Föhret auf mit Jauchzen* (Déu ascendeix amb alegria) i la BWV 11, *Lobet Gott in seinen Reichen* (Lloeu Déu en el seu regne), gairebé un oratori per la seva llarga durada i la presència d'un narrador.

L'Acadèmia 1750, formada per instruments originals, es caracteritza per ser el més fidel possible a

l'estil original, però interpretar Bach no deixa de ser sempre un repte per al director. I ahir el titular del Cor de Cambra del Palau de la Música, Josep Vila, es va quedar a mig camí en un espai-temps poc definit en la primera i segona *Cantates*, restant contundència a les harmonies i contrapunts del geni alemany, mentre que en l'última, la famosa BWV 11, el director li va trobar el pols a Bach i gairebé ens va fer tocar el cel amb la punta dels dits. L'Acadèmia 1750, ben predisposada, va acusar una mica de falta de rotatge.

En l'apartat vocal, la soprano Laia Frigolé va destacar amb la seva veu àgil i la mezzosoprano Anna Alàs va sorprendre tots amb el seu registre gairebé de contralt ple de matisos. El tenor Víctor Sordo va demostrar temperància i el baix-baríton Pablo Acosta va ser un model de veu profunda.

En estat de gràcia es va mostrar el Cor de Cambra —era la primera vegada que un cor i un orgue pujaven a l'escenari de l'Espai Ter—, que va aportar els colors i l'energia consubstancials a Bach. ●

MAS I MAS FESTIVAL

Amadeu Casas relleix B.B. King

■ La guitarra i la veu d'Amadeu Casas lideren l'homenatge a B.B. King que acull la sala Jamboree aquesta nit (20 i 22 h), dins del Mas i Mas Festival. Batejada com *The King is gone*, la proposta consisteix en una relectura d'algunes peces de la glòria del blues desapareguda el maig passat, per a la qual Casas comptarà amb una banda formada *ad hoc*, amb el pianista August Tharrats o una secció de vent.